

Arrest

nr. 167 655 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 8 december 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 december 2011.

Op 31 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 augustus 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : M. voornaam : L. geboortedatum : (...) 1968 geboorteplaats : R. nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/07/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen (1).

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 140 330 van 5 maart 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker dient op 13 juli 2015 een tweede asielaanvraag in.

Op 31 juli 2015 wordt beslist dat deze nieuwe asielaanvraag in overweging wordt genomen.

Op 5 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status worden geweigerd.

Op 22 oktober 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Verzoeker dient geen beroep in tegen dit bevel.

Bij arrest van de Raad nr. 164 261 van 17 maart 2016 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoeker op 13 april 2016 een derde asielaanvraag heeft ingediend.

Er is nog geen beslissing genomen of deze derde asielaanvraag in overweging wordt genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient geen uitspraak te worden gedaan over de excepties inzake het belang, gezien het beroep wordt verworpen op basis van de middelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Genomen uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, nadat de Commissaris-generaal op 31 januari 2014 weigerde te erkennen als vluchteling
Terwijl over de asielaanvraag nog geen definitieve beslissing is genomen, gelet op de mogelijkheid tot het instellen van beroep in volle rechtsmacht tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal, en gelet op het effectief door verzoeker ingestelde beroep
Zodat het aan verzoeker gegeven bevel voorbarig is, want de verplichting met zich brengt om terug te keren naar het herkomstland waarvan niet geweten is of de veiligheid van verzoeker er gegarandeerd is, en berust op een precare weigeringsbeslissing
En zodat de genoemde verdragsbepaling en het genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”

2. De bestreden beslissing berust op de samenlezing van twee motieven: enerzijds heeft de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing genomen over de asielaanvraag van verzoeker, en anderzijds komt hierdoor vast te staan dat verzoeker niet gemachtigd is tot verblijf in het Rijk, gelet op het ontbreken van een visum of een soortgelijke verblijfstitel.

Het is zo dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissing, de wet uitvoert (art. 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door artikel 18 van de wet van 8 mei 2013 – wijziging in werking getreden op 1 september 2013).

Het is evenzeer zo dat de bestreden beslissing slechts een wankelende basis vertoont: de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal is immers vatbaar voor beroep in volle rechtsmacht bij uw Raad (art. 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980) en de bestreden beslissing werd genomen tijdens de beroepstermijn, zonder af te wachten of er al dan niet beroep werd ingesteld.

Nu er effectief beroep is ingesteld, is de kans zeer reëel (inzoverre het beroep ontvankelijk wordt verklaard) dat de weigeringsbeslissing waarop de bestreden beslissing berust, zal ophouden te bestaan, nu zij vervangen zal worden door de beoordeling van uw Raad over de asielaanvraag in het in genoemde procedure tussen te komen arrest (toekenning of weigering van internationale bescherming). Alternatief kan meergenoemde weigeringsbeslissing worden vernietigd.

Het is zeker zo dat, zolang er over het beroep in volle rechtsmacht niet is beslist, er geen ander oordeel kan bestaan over de bestreden beslissing dan dat zij een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing houdt immers de verplichting in om terug te keren naar een land waarvan verzoeker voorhoudt dat zijn leven en veiligheid er in gevaar zijn.

Of dit zo is, kan door uw Raad niet worden beslist in het kader van onderhavige annulatiecontentieux. Gelet op de onmogelijkheid om vast te stellen dat het leven en de veiligheid van verzoeker in zijn land van herkomst niet in gevaar zijn, dus gelet op de onmogelijkheid om de schending van artikel 3 EVRM uit te sluiten, kan uw Raad niet anders dan de bestreden beslissing vernietigen. Er kan ter zake nuttig verwezen worden naar de rechtspraak van uw Raad in het kader van de UDN-procedure¹.

Vandaar ook dat de wetgever aan het beroep in volle rechtsmacht voorrang heeft gegeven (art. 39/80 van de wet van 15 december 1980). Edoch is deze oplossing niet meer bevredigend sinds de recente wijzigingen aan de regelgeving, waardoor het schorsend effect van het beroep in volle rechtsmacht is uitgehold (ut infra).

De schending van het motiveringsbeginsel volgt uit de omstandigheid dat de bestreden beslissing berust op een onzeker motief: de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal is vatbaar voor hervorming in graad van beroep. De loutere vaststelling dat de Commissaris-generaal oordeelt dat internationale bescherming niet nodig is, kan dan ook geen draagkrachtig motief uitmaken, nu de Commissaris-generaal in deze niet het laatste woord heeft, doch integendeel uw Raad.

Ook de vaststelling in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet gemachtigd is tot verblijf, is aan dezelfde onzekerheid onderhevig: als asielzoeker is verzoeker immers wel gemachtigd tot verblijf (hypothese van vernietiging van de weigeringsbeslissing) en als titularis van internationale bescherming (hypothese van hervorming van de weigeringsbeslissing) al helemaal.

Het heeft geen pas een beslissing te nemen met verstrekkende gevolgen (verplichting om terug te keren naar herkomstland waar de veiligheid niet gegarandeerd is), uitsluitend gebaseerd op een andere beslissing waarvan het lot nog erg onzeker is. Toch niet in het licht van de in de aanhef van het middel genoemde verdragsbepaling, welke voorrang heeft op het genoemde art. 52/3, §1.

3. Verwerende partij kan niet voorhouden dat, hangende het beroep in volle rechtsmacht bij uw Raad, de bestreden beslissing geen enkele uitwerking heeft, en dat er zich daarom geen probleem stelt met de naleving van meergenoemde verdragsbepaling.

Krachtens artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 is de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst tot uw Raad over het beroep in volle rechtsmacht uitspraak zal hebben gedaan.

Asielzoekers in die situatie werden tot voor kort in bezit gesteld van een bijlage 35 "oude stijl", welke een bijzonder verblijfsdocument uitmaakte en uitdrukkelijk bepaalde als volgt: "is de genaamde [...] gemachtigd in het Rijk te verblijven in afwachting dat op zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beschikt".

Hieruit volgde dat er aan de verblijfsmachtiging die aan de asielzoeker was verleend ter gelegenheid van de indiening van zijn aanvraag, niets veranderde na een weigeringsbeslissing door de Commissaris-generaal.

Sinds de wijzigingen aangebracht aan het KB van 8 oktober 1981 en zijn bijlagen door het KB van 17 augustus 2013, bepaalt de bijlage 35 echter als volgt: "De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen".

In de omzendbrief van 30 augustus 2013 tot opheffing van de omzendbrief van 20 juli 2001 betreffende de juridische draagwijdte van bijlage 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. - Afvoering van de registers. – Inschrijving (B.S. 6 september 2013) laat de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken geen twijfel bestaan over de draagwijdte van het aan verzoeker gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, hangende het beroep in volle rechtsmacht:

De indiening van een dergelijk beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet tot gevolg dat de beslissing tot weigering of tot intrekking van het verblijf die genomen werd door de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde opgeschort wordt. De indiening van een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgelegde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

Aangezien hij niet of niet meer toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf of tot vestiging kan de vreemdeling niet meer het voorwerp uitmaken van een inschrijving in de bevolkingsregisters. De betrokkene moet dus uit de registers worden geschrapt wegens verlies van het recht of van de machtiging tot het verblijf; deze schrapping moet gebeuren op de datum van de beslissing van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde.

Verzoeker ondervindt derhalve nu reeds, hangende het beroep in volle rechtsmacht, de gevolgen van de thans bestreden beslissing. Het enige waarvan hij thans gevrijwaard blijft, is de gedwongen repatriëring. Het bevel daarentegen geldt onverkort, zodat verzoeker als wetsovertreder kan beschouwd worden, wanneer hij het bevel thans niet zou opvolgen.

Het eerste middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Eerste middel: Artikel 3 EVRM en de schending van het (materiële) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Terwijl het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals hieronder zal blijken, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet krachtens hetwelk de Minister of zijn gemachtigde, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel moet geven het grondgebied te verlaten wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de Minister in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen (R.v.V. nr. 39.936, 09.03.2010).

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, stipuleert immers dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend..

(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31.07.2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat de gemachtigde van de Minister van Justitie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de wettelijk voorziene resultante van de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° (...).”

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De motieven weergegeven in de bestreden beslissing volstaan derhalve om de in casu bestreden beslissing te ondersteunen en hebben betrekking op de concrete situatie van verzoekende partij. Terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van de Minister dat de asielprocedure van verzoekende

partij werd beëindigd, zodat rechtens werd beslist aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verweerder merkt op dat noch het gegeven dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt, noch het daadwerkelijk indienen van een beroep, tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde van de Minister geen beslissing zou mogen nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. de vreemdeling die een weigeringsbeslissing (van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus) van de Commissaris-generaal heeft gekregen.

Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat immers de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de vreemdeling heeft geweigerd die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Minister tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Dit ook geheel conform artikel 7 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (B.S. 17.02.2012), dat een artikel 6/1 heeft ingevoegd in de wet van 12.01.2007, met volgende inhoud:

“§2 Ten laatste 5 dagen na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen biedt het Agentschap een eerste maal de terugkeerbegeleiding aan, waarbij aan de asielzoeker informatie verstrekt wordt met betrekking tot de mogelijkheden inzake het terugkeertraject.”

De verweerder merkt tevens op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, “behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd” (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Minister ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

De verweerder ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) een schending van de door verzoekende partij aangehaalde rechtsregels kan uitmaken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het motief dat zijn asielaanvraag geweigerd werd door de commissaris-generaal onzeker is en dat dit een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel. Ook de vaststelling dat verzoeker niet gemachtigd is tot verblijf, is aan dezelfde onzekerheid onderhevig: als asielzoeker is verzoeker gemachtigd tot verblijf, *in casu* is zijn asielprocedure nog lopende omdat hij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het een uitvoering van de wet betreft (artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet) dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. De loutere toepassing van een wetsbepaling kan niet beschouwd worden als een schending van de motiveringsplicht. De kritiek van verzoeker dat dit bevel dan voorbarig is gezien het feit dat een arrest van de Raad in de plaats kan komen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen en dat de Raad hierover het laatste woord heeft, betreft een wetskritiek, waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

Waar verzoeker aanvoert dat, door het instellen van een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, zijn asielprocedure nog steeds hangende is en dat hij lopende zijn asielprocedure een tijdelijk verblijfsrecht heeft, wordt opgemerkt dat deze eerste asielprocedure, in het kader waarvan dit bevel werd genomen, afgesloten werd bij arrest van de Raad nr. 140 330 van 5 maart 2015. Waar verzoeker ter zitting aanvoert dat hij een nieuw verblijfsrecht heeft gekregen door het indienen van navolgende asielprocedures, wordt vastgesteld dat verzoeker momenteel geen verblijfsrecht heeft maar enkel op het grondgebied wordt gedoogd door het indienen van een derde asielaanvraag, waarover nog niet beslist is of deze in overweging wordt genomen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing het ingediende beroep tegen de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten het risico inhoudt in strijd te zijn met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt hangende het beroep in volle rechtsmacht reeds gevolgen te ondervinden van de bestreden beslissing.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet schorst de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet, enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Het betoog van verzoeker waarbij hij een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Verzoeker zet niet *in concreto* uiteen welk risico hij loopt bij een terugkeer en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Bovendien werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 5 maart 2015 met nummer 140 330 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, zodat zijn kritiek niet dienstig is of minstens gedateerd, zodat hij er geen belang meer bij heeft.

In zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert nu de bestreden beslissing een vrijbrief zou betekenen om hem alvorens de totstandkoming van een definitieve beslissing in de asielprocedure, te verwijderen, wijst de Raad er op dat deze kritiek ook feitelijke grondslag mist. De Raad heeft immers, net zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan verzoeker voormelde beschermingsstatuten geweigerd, *in casu* op 5 maart 2015 bij arrest met nr. 140 330.

Verzoeker heeft na de eerste asielaanvraag nog een asielaanvraag ingediend, die ten gronde werd behandeld, en waar hem opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd bij arrest van de Raad nr. 164 261 van 17 maart 2016.

De schending van artikel 3 van het EVRM zoals aangevoerd door verzoeker kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Genomen uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Doordat de bestreden beslissing de beroepstermijn om op te komen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten doet lopen op een moment dat ten aanzien van verzoeker nog geen dwangmaatregelen kunnen genomen worden, gelet op de beroepsmogelijkheid c.q. het effectief ingestelde beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal dd. 31 januari 2014

Terwijl aldus aan verzoeker een effectief rechtsmiddel ingeval van dwangmaatregelen wordt onthouden, nu hij zich thans reeds zou moeten voorzien in een vordering tot schorsing van het aan hem gegeven bevel, zonder dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat voor de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vereist is, reeds bestaat

Zodat de genoemde verdragsbepalingen geschonden zijn

Toelichting:

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal.

Dit bevel wordt aan verzoeker gegeven tijdens de beroepstermijn om in volle rechtsmacht bij uw Raad op te komen tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal.

Verzoeker heeft ook effectief beroep ingesteld, bij verzoekschrift dd. 6 maart 2014.

Krachtens artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 wordt hierdoor de dwanguitvoering van het bevel onmogelijk, zolang over het beroep geen beslissing is genomen door uw Raad.

Niettemin loopt reeds de beroepstermijn tegen het bevel, zodat verzoeker hiertegen dient op te komen teneinde zijn mogelijkheid op een effectief rechtsmiddel te vrijwaren.

Het instellen van een vordering tot schorsing, samen met onderhavig annulatieberoep, is echter onderworpen aan de voorwaarde van het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Volgens de rechtspraak van uw Raad is er van dergelijk nadeel, en van de vereiste hoogdringendheid om een UDN-procedure te rechtvaardigen, pas sprake van zodra er dwangmaatregelen worden genomen ter uitvoering van het bevel, hetgeen nog niet het geval is en bovendien wettelijk verboden is, hangende het beroep in volle rechtsmacht.

Verzoeker kan thans de vordering tot schorsing nog niet instellen, bij gebreke aan een actueel moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In een latere fase, mochten het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en de hoogdringendheid zich toch voordoen, zal verzoeker dit ook niet kunnen doen, omdat alsdan de beroepstermijn verstreken zal zijn.

Deze juridische situatie zorgt ervoor dat er voor verzoeker geen effectief rechtsmiddel openstaat om op te komen tegen de bestreden beslissing. Aldus schendt de bestreden beslissing de in de aanhef van het middel genoemde verdragsbepaling, al dan niet in samenlezing.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar de overwegingen van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 27 februari 2014, in de zaak Josef/België (zaak nr. 70055/10):

102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci-dessus (voir paragraphes 96 et 97 ci-dessus), a pour effet d'obliger l'étranger, qui est sous le coup d'une mesure d'éloignement et qui soutient qu'il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l'occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n'a pas d'effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c'est-à-dire quand l'étranger fera l'objet d'une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l'hypothèse où l'intéressé n'a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l'urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d'éloignement.

103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (Çakıcı c. Turquie [GC], no 23657/94, § 112, CEDH 1999-IV, M.S.S., précité, § 318, et I.M., précité, § 150). [...] Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM

Er dient benadrukt te worden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt (RVV, nr. 13.623, 03.07.2008). De bestreden maatregel houdt geenszins in dat zij niet meer zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van art. 13 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende .

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.3. Verzoeker stelt dat de beroepstermijn voor een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen loopt op een ogenblik dat er tegen hem nog geen dwangmaatregelen kunnen worden genomen. Hij stelt dat ook door het effectief ingestelde beroep geen dwangmaatregelen tegen hem kunnen worden uitgevoerd. Hij concludeert dat hem een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen voor het geval zich een dwangmaatregel zou voordoen omdat hij zich zou moeten voorzien in een vordering tot schorsing van het bevel, terwijl een vordering tot schorsing het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veronderstelt, wat *in casu* nog niet aanwezig is, waardoor hij geen vordering tot schorsing kan indienen binnen de beroepstermijn.

Vooreerst wordt opgemerkt dat deze kritiek van verzoeker achterhaald is, omdat geen dwangmaatregelen werden uitgevoerd tijdens of na de afsluiting van zijn eerste asielaanvraag. Zoals reeds gesteld is verzoeker op basis van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet beschermd tegen uitvoeringsmaatregelen zolang de asielprocedure loopt, dus ook tijdens de beroepstermijn en tijdens de beroepsprocedure.

Waar verzoeker door de verwijzing naar het arrest van het EHRM *Josef t. België* van 27 februari 2014 kritiek lijkt te uiten op de procedure van de voorlopige maatregelen, waarbij een reeds ingediende vordering tot schorsing geactiveerd kan worden in het geval van een dwangmaatregel, en deze procedure door het Europees Hof te ingewikkeld werd geacht, wordt erop gewezen dat de kritiek die het EHRM heeft geuit op deze mogelijkheid een kritiek betreft op de situatie zoals die gold voor de wetwijziging van 10 april 2014 (wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State), dat verzoeker niet aannemelijk maakt zich in dezelfde omstandigheden of in dezelfde procedurefase te bevinden als de betrokkene in het arrest *Josef* en dat zoals gezegd in zijn hoofde geen dwangmaatregel werd genomen gesteund op de bestreden beslissing.

In het eerste middel werd reeds vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET